# Motion

# 1978/79:886

## av Carl-Wilhelm Lothigius
## om åtgärder mot det svenska missnöjet

Sverige är ett land värt att värna om. Vi äger en rik natur med stora möjligheter till omväxling, vi har gott om utrymme och ett omväxlande och hälsobringande klimat.

Gemensamt har vi svenskar byggt upp ett samhälle som med brister och skönhetsfläckar ändå är ett av de bästa på vår jord.

Vi är emellertid ett underligt släkte. Trots dessa goda förutsättningar är vi svenskar missnöjda och missunnsamma mot varandra. Detta har tyvärr också uppmärksammats i både böcker och tidningar utgivna i olika delar av vår värld. Uppfyllda av vår egen förträfflighet uppmärksammar vi sällan detta, då vi ofta rider på berömmelsen av att vara stora bidragsgivare i världen, samtidigt som vi känner oss äga de sanna lösningarna av världspolitiska problem.

Handen på hjärtat – är det inte så att vi ofta missunnar vår granne exempelvis hans välskötta bil, sommarstuga , nya kappa eller semesterresa, medan vi själva inte ser något märkvärdigt i om vi lever på samma sätt.

Nästan ensamma i världen publicerar vi listor över människors – främst kändisars – inkomster, skatter, återbäringar och restskatter. Inte i syfte att detta skall vara till glädje för kändisarna utan för att väcka avundsjuka hos andra människor. Det säljer ju extra lösnummer för våra tidningar. Avunden förvandlas sedan i den svenska millimeterrättvisans namn ofta till missnöje. Missnöje har blivit den mest säljande artikeln i den svenska snabbköpsaffären och finns företrädesvis att hämta vid disken för delikatesser.

Missnöjet riktas mot människor som vi borde samarbeta med. Det riktas mot arbetet vilket betraktas som ett nödvändigt ont i stället för den glädje och tillfredsställelse det nästan alltid förtjänar. Man skall vara missnöjd med arbetsledaren och tvärtom. Missnöje är arbetsmarknadsparternas mest in- och utstuderade argument och slutar i ett missnöjesavtal som sedan underbygger nästa missnöjesrunda. Den som är mest duktig på att vara missnöjd blir organisationens missnöjesledare och han sprider till oss andra sitt missnöje i TV och tidningar.

Mest drabbad av vår surhet är den regering och riksdag vi själva valt, det kommunala styret vi själva frammanat och de organ vi instiftat för att få hjälp med att sköta våra intressen. Politikerna är själva skuld till detta. Den opposition som förs och har förts tillsammans med de debatter som äger rum i kammaren och i offentliga sammanhang ger underlag för att sprida ett missnöje med beslut och arbetsresultat. Riksdagsdebatterna är nästan alltid starkt negativa och kritiska och med så starka övertoner att tilltron till

argumenten försvinner eller blir mycket liten.

Detta är enligt min mening en allvarlig psykologisk fråga som påverkar arbetsresultat och framtidstro samt skapar negativa effekter hos den generation som snart övertar jobbet.

Vi borde ha alla förutsättningar att i detta land ha en glad, öppen och objektiv syn på tillvaron och framtid, eftersom vi lever i en bra tid i ett av de härligaste länder i världen.

Vår produktion och vårt arbetsresultat skulle väsentligt öka och vår fritid skulle få ett större innehåll, om vi tar vara på de positiva faktorerna, om vi påvisar de goda exemplen, om vi hos medmänniskan eller motparten tar upp de konstruktiva förslagen och debatterar med viljan att förstå i stället för att missförstå.

Att tillsätta en kommitté som talar omvad vi genom direktiven redan visste är föga meningsfullt och kostar bara pengar. Mera meningsfult vore att tillsätta en delegation för bekämpandet av det svenska enskilda och allmänna missnöjet. Delegationen bör vara allsidigt sammansatt med människor kända för sin goda, glada livssyn och positiva inställning till arbete och människor. Den skall våga ha tilltro till Sverige och dess förutsättningar. Den skall ha direktiv att få dela ut belöningar till människor som lyckas dölja sitt missnöje över andra människors framgångar och över samhällets lyckade insatser. Särskilt pris kunde utdelas till den minst missnöjde oppositionsledaren för att därigenom statuera exempel.

Med hänvisning till det anförda hemställer jag

att riksdagen hos regeringen begär tillsättande av en delegation mot det svenska missnöjet med bemyndigande att på lämpligt sätt belöna de människor som gör en helhjärtad insats mot det svenska missnöjet och för ett gladare och positivare Sverige.

Stockholm den 24 januari 1979

CARL-WILH. LOTHIGIUS (m)